

Отже, слід наголосити на тому, що основою створення і функціонування правової держави є громадянське суспільство, тобто, об'єднання вільних і рівноправних людей, кожному з яких держава забезпечує юридичні можливості бути власником та брати активну участь у політичному житті.

Між державою і суспільством має бути певна дистанція, яка й забезпечує демократію, відповідний рівень свободи суб'єктів громадянського суспільства.

Держава в сучасному контексті тільки створює передумови формування громадянського суспільства, а вже останнє – створює і контролює держава. Саме у такий спосіб забезпечується відносно самостійне існування демократичного громадянського суспільства і правової держави.

Список використаної літератури:

1. Артамонов С.Д. Правовое государство: от Монтескье до наших дней / С.Д. Артамонов // Вестник АН СССР. – 1994. – №4. – С. 34-54.
2. Боер В.Р. Правовое государство: Идея, концепция, реальность / В.Р. Боер. – СПб, 1996. – 324 с.
3. Гавриленко Г. Правова держава і правова культура / Г. Гавриленко // Право України. – 1993. – №1. – С. 4-12.
4. Кудрявцев В.Н. Социалистическое правовое государство, Коммунист / В.Н. Кудрявцев, Е.А. Лукашева. – 1988. – №11. – С. 44-45.
5. Кузнецов Э.В. Правовое государство (из истории русской правовой мысли) / Э.В. Кузнецов, В. Ф. Савельев В.Ф. // Правоведение. – 1991. – №1. – С. 36-67.
6. Лазарев В.В. Теория государства и права / В.В. Лазарев, С. В. Липень. – М., 1998. – 325 с.
7. Васькович Й. Проблеми та перспективи побудови правової держави в Україні / Й. Васькович // Право України. – 2000. – № 1. – С. 5-20.
8. Герасіна Л.М. Держава правова / Л.М. Герасіна, В.Л. Погрібна, І.О.Поліщук. – Х.: Право, 2015. – 156 с.
9. Анікін В. Державна етнополітика та формування громадянського суспільства / В. Анікін // Політичний менеджмент: наук. Журнал. – 2004. – № 5 (8). – С. 63-70.

Коваль О.

НАЦИЗМ У ХХІ СТОЛІТТІ

У статті проаналізовано особливості ідеології нацизму, його вплив на суспільство та державу у ХХІ ст.

Ключові слова: ідеологія, нацизм.

Нацизм – це ідеологія, що сповідує заперечення рівності націй чи рас, возвеличуючи одну націю чи расу, причому нація розглядається з цієї точки зору лише як раса.

Нацисти зображували себе і як реставраторська, і як революційна сила, проголошували себе націоналістами та водночас соціалістами. Вони не були

ексцентричними одинаками, а мали багато прихильників. Мова йде про дуже шанованих у свій час людей, які користувалися авторитетом у багатьох країнах Європи.

Під час другої Світової війни людству ціною небачених страждань та розрухи вдалося спільним зусиллями придушити злочинну ідеологію, яка загрожувала існуванню людської цивілізації – нацизм. Розростання ідеології припинилося і у результаті дій Нюрнберзького міжнародного військового трибуналу [1].

Та все ж у повоєнні роки і до нашого часу спостерігаються «прояви ознак життя» забороненої ідеології, прихильників якої прийнято називати неонацистами, а колишній нацизм перейшов у неонацизм, зберігши за собою еталонну основу, закріплену за гітлерівських часів.

Неонацисти продовжують відстоювати такі позиції нацистської ідеології як біологічний расизм, антисемітизм, гомофобію та радикальний націоналізм, при цьому використовуючи символи пов'язані з нацизмом, наприклад свастику та кольори нацистського прапора.

До активних учасників неонацистських проявів прийнято відносити представників субкультури скінхедів. Ці молодіжні угруповання виникли у 60-х роках минулого століття і початково включали в себе людей із агресивними музичними уподобаннями та бунтівними, демонстративними нахилами. Дійсно, й на сьогоднішній день виявлені неодноразові випадки нападу на людей, згвалтувань, мародерства, пропаганди та демонстрації забороненої символіки. Але не варто вважати всіх представників тієї чи іншої субкультури неонацистами; це повинні бути люди із відмінними, специфічними поглядами на життя, націлені на діяльність саме в ім'я антисемітистських ідей. Бажання самовираження через м'яко кажучи екстравагантну зовнішність, музичні преференції, звісно, не є ознаками неонациста. Носієм радикальних ідей може бути нічим ззовні не примітна особа, причому навіть не видавати себе в поведінці [2].

Сучасну діяльність послідовників нацизму можна побачити більшою мірою у країнах, які свого часу займали провідне місце серед інших країн, в націях яких побутовала ідея переважання та вищості чи які мали привід відчувати себе такими порівняно з іншими. До таких країн можна віднести, зокрема, Німеччину, де до сьогодні існує політична партія націонал-соціалістів, так званих «ультраправих».

У Німеччині пропаганда нацизму заборонена параграфом 86а кримінального кодексу: за розповсюдження нацистської символіки передбачається штраф або позбавлення волі на строк до 3-х років. Проте цей закон порушується багаторазово. Неонацисти ведуть боротьбу переважно з мігрантами з країн Азії та Африки, влаштовуючи масові заворушення, напади, побої. Зараз питання про переселенців загалом для європейських країн стоїть дуже гостро і водночас дратує неонацистів. За їхніми уявленнями, вони захищають країну від засилля чужинців, а багато хто проявляє агресію із нетерпимості до расових ознак.

Варто відмітити, що помимо радикалів тут існують ще й антинацисти. Деінде на стінах будинків можна зустріти написи типу «Nazis raus!» («Нацисти - геть!»).

Говорячи про нашу державу, в різних містах України є райони, де модно бути скінхедом і певним чином брати участь у неонацистській діяльності, починаючи від образи людей неслов'янської зовнішності і закінчуючи побиттям і вбивствами. Найчастіше насильство спрямовано проти іноземних студентів та туристів. Але якщо в Росії чисельність руху обчислюється десятками тисяч, то у нас цифра не сягає й тисячі (мова саме про агресивно налаштовану молодь віком від 14 до 27 років). Так як пропаганда всього нацистського є забороненою, неонацисти об'єднуються у групи чисельністю від 20 до 50 осіб без чіткої структури та організаційної побудови, діють підпільно, спонтанно [3].

Найважливішими каналами спілкування та організації разом стали музика (Oidoxie, Landser (викрита та заборонена), Коловрат – приклади музичних груп, які грають у стилі Rock Against Communism (RAC)) та Інтернет, впливаючи на формування молодих неонацистів та хуліганів, а також слугуючи для передачі пропаганди, посередницьких зустрічей та фінансових ресурсів. Високий рівень відвідуваності окремих із Інтернет-сайтів викликає досить серйозну стурбованість.

Футбольні стадіони також є місцем, де виникають сутички між молодими людьми та старими неонацистами.

Світовою екстремістською мережею вважається Blood & Honour (Кров і Честь). Основна її функція – організація концертів підпільних неонацистських груп, збір фінансувань та розповсюдження символіки. Неонацистська ідеологія руху скінхедів – White Power (Біла влада) – створена для міжрасового протистояння. Це найбільш активні та агресивні масові організації, філії яких діють в багатьох країнах світу.

Список використаної літератури:

1. Білоус А.І. Якого кольору ідеологія /А.І.Білоус. –Віче. – 1993. – №6.
2. Шемшученко Ю.С., Бабкін В.Д. Політологічний енциклопедичний словник: Навчальний посібник для студентів вищ. навч. закладів /Ю.С.Шемшученко, В.Д.Бабкін. – К., 1997.
3. Лапшин С.А. Дефінітивний аналіз проблеми формування політичної культури студентської молоді /С.А.Лапшин //Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету. Серія: Педагогіка і психологія. - №35. – Вінниця: ВДПУ, 2011. – С.246-251.

Ядров А.

ЄВРОМАЙДАН. РЕВОЛЮЦІЯ ГІДНОСТІ

У статті проаналізовано причини, особливості, характерні риси Революції гідності.

Ключові слова: революція, громадянське суспільство.

Євромайдан – це акції протесту в Україні, що розпочалися 21 листопада 2013 року в Києві на Майдані Незалежності. Ці протести були спрямовані проти корупції у найвищих гілках влади, а також спрямовані на підписання асоціації між Європейським